

ELEV: STANCIU MARIO-LUCIAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE CREVEDIA”

CLASA a VII-a

Acolo unde-mi vorbesc macii

Crescând, nu am primit niciodată o vizită din partea Zânei Măseluțe. Când mi-am pierdut primul dinte, m-am găsit în a mea cameră de spumă curățat aproape instant de singurul și cel mai bun prieten al meu, robotul Roda. Nu era un robot obișnuit, era un robot aparte față de restul din satul meu futurist. Avea piele, creier și ochi ce clipeau și se mișcau dinamic. Avea chiar și păr ca o cascadă impresionantă. Lung, cu șuvițe albastre și vârfuri despicate.

Poate sună ciudat pentru unii dintre voi, dar pe Roda mi-l consider suflet pereche. Nu într-un mod romantic, ci mai bine zis într-un mod prietenesc. El este sufletul pereche platonic din viața mea. El a trecut cu mine prin prima coafură cu foarfeca din baie, primul mers pe bicicletă. Pe atunci, acest model era cel mai bun de pe piață. Sincer, era de fapt doar al doilea cel mai nou model, dar a fost promovat ca fiind cel mai bun. Poate că Roda îmi este așa de aproape fiindcă a fost unicul și singurul robot din viața mea, fiindcă nu i-am lăsat pe ai mei să-mi schimbe amicul. Când scriu această memorie, el este ca întotdeauna, dar destul de învechit față de restul roboților scoși recent pe piața robotică.

Acum, vreau să vă arăt de ce Roda a fost întotdeauna vesta mea de salvare atunci când mă înecam, sau umbrela care mă apăra de ploaia cea cruntă dintr-o zi de aprilie. Era anul 2050, înaintea războiului. Trebuia să iau drona în acea zi, dar am avut buna inspirație de a lua autobuzul zburător. Da, știu, era învechit, dar în 2050 nu era atât de multă tehnologie. Abia apăruse mașina zburătoare și calul electronic. Îmi teleportasem deja cărțile la școală și voiam doar să mă mai încarc puțin la stația al cărui nume nu pot să-l pronunț niciodată. Krankenhaus, sau ceva de genul acesta? Cât timp îmi pusesem costumul de titan pentru încărcare, Roda vine și-mi spune că ar trebui să mă grăbesc, fiindcă era cât pe ce să ratez autobuzul. Trecuse atât de mult timp de când n-am mai luat autobuzul, încât uitasem că nu vine atunci când vreau eu. Este ciudat să te gândești că unele lucruri

care, în trecut, îți erau așa de familiare, acum sunt doar fragmente de informații care încă mișună prin creierul tău. Da, pe atunci aveam creier, firește.

Mă încălț cu pantofii cu aripi, în stilul zeului Hermes, care mă ajută să merg mai rapid, și plec spre stația de autobuz. Acolo, aștepta doar Maximilian, băiatul care stă pe Strada Istoriei. Ironic, nu e așa? Pentru el nu era. Era singurul din sat care nu a putut să țină pasul cu tehnologia și parcă a rămas blocat în trecut. Avea niște bascheți în picioare, cu un brand necunoscut tipărit pe limbă, ceva cu „Adid”, dar n-am înțeles prea bine. Îmbrăcăminte învechită, o șapcă rotundă și un ceas Casio trecut de vremea sa îl fac ținta perfectă pentru răutățile școlare. Da, nu prea mai este la modă, dar bullying-ul este încă prezent în zonele rurale din țară.

Îmi strânge mâna și se uită la ceas. De obicei nu vorbesc cu el, nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu ne întâlnim. El are ore cu profesoara Korint, singura profesoară umană din școală, pe când eu am ore cu profesorul Xamma, cel mai dur și disciplinat robo-prof din școală. Probabil este așa fiindcă a făcut armata când încă nu avea un doctorat în Științele Inteligenței Artificiale.

Autobuzul vine și mă așez în locul de la geam. Pe geam se putea observa o pisică ca de caramel ce se juca cu un ghem de cabluri multicolore. Se ascundea timidă sub coroana unui arbore de fruct-infinit fără nicio grijă. Ce n-aș da să am o viață de pisică. O pasăre colorată îmi captează privirea. Nu pot să descifrez ce este, dar tot mă uit la ea ca la o nălucă.

- Este o Pasăre Curcubeu. Se spune că a apărut încă din Marea Pandemie din 2020, dar pe aceste meleaguri nu este des văzută, spune Maximilian nonșalant.

- Mulțumesc! Chiar nu am mai văzut această pasăre până acum!

După câteva momente ajung la Școala Virtuală „Marele GPT”. Mă duc la stația de teleportare să-mi iau caietele, apoi intru rapid pe ușă și intru în prima clasă pe dreapta. „Elemente istorice integrate în viața smart”- aceasta este prima și singura oră de astăzi. Intru în clasă și văd o față nouă.

- Bună ziua, copii! Dl. Xamma este în concediu medical și eu voi prelua orele dumisale pentru această săptămână. Mă numesc Cardiff și după cum cred că ați observat, nu sunt robot! Sper să vă puteți acomoda cu această schimbare.

Asta este șansa mea. Este șansa de a-mi arăta că mă descurc la această materie indescifrabilă și toate notele proaste sunt din cauza lui Xamma. Aceasta este redempțiunea mea.

Profesorul Cardiff ia o bucată de cretă din buzunarul secret de lângă tablă și începe să scrie. „PROIECT SAT -DOUĂZECI ȘI CINCI, INDIVIDUAL”. Ne-a înmănat câte o foaie fiecărui elev din clasă cu instrucțiunile. Citind, îmi dau seama că, totuși, nu este așa de ușor precum m-am așteptat. Trebuie să ne imaginăm satul în care locuim în prezent și cum acesta arăta în trecut. Cred că Roda mă va putea ajuta cu asta, fiindcă, știi tu, e robot.

După o oră care a ținut cât zece, ajung acasă și mă duc direct la Roda. Acesta curăța mobila ca de smarald din bucătăria de vară. Intru ușor în cameră și-i fac cu mâna. Face înapoi. Mă pun pe canapeaua ponosită și aștept să-și termine ciclul de curățenie. Lângă mine stătea Bronx, pisica familiei. Este argintie și are o strălucire aparte, la fel ca o bilă disco din anii optzeci. Privesc pe geamul cu model de vitraliu, dar nu pot vedea prea multe din cauza soarelui. Lumina bate puternic și modelele de bujori de pe fereastră fac florile să arate de parcă înfloresc chiar acum. Totuși, o văd pe mama care citește o carte digitală pe șezlong, lângă piscină. Încerc să descifrez unde este și tata, dar sunt întrerupt de Roda care se întoarce și se așază lângă mine.

Îi explic despre ce este vorba. Face niște figuri faciale interesante, dar care mă făceau să bufnesc în râs. M-am abținut. Vrea să mă ajute, dar îmi propune să încerc singur deocamdată, iar dacă nu mă voi descurca, va veni în ajutorul meu. Sunt puțin îngrijorat de situație, dar încerc să-mi reechilibrez starea de spirit. Este greu pentru mine să fac lucruri singur. Sunt genul de persoană obișnuită, care nu are vreun talent mirobolant sau face sport de performanță. Parcă am citit undeva niște cuvinte care mă descriu. „Am vrut să fiu un dur căruia nu-i pasă de viitor, dar nu am reușit. Nu mă regăsesc într-un astfel de comportament. Am vrut să fiu o cloșcă care depune ouă de aur, dar nu sunt așa de înzestrat. Să am o centură albă de Judo, metaforic vorbind, dar, în concluzie, sunt un nimeni”. Nu m-am născut cu fața a unui tip dur, îmi este frică până și de întuneric, iar dacă cineva mă întreabă ceva mă pierd în cuvinte. Am învățat să mă accept pe mine însumi, dar nu este întotdeauna simplu. Spunea la un moment dat cineva că orice persoană pe care o întâlnești în a ta viață îți este superior cu ceva și este datoria ta să înveți de la aceasta. Cred că încă mai am trecut prin vreun jurnal aceste scrieri. Probabil este aruncat pe undeva pe lângă tobele din camera muzicală. A, da, era carnetul pentru compuneri muzicale. Oare de ce am încetat să mai cânt la tobe?

Mă ridic și mă duc să-mi iau carnetul pentru notițe. L-am lăsat în dormitor, locul meu de baștină. Urc treptele de lemn masiv și ajung în fața camerei mele. Pe ușă, un poster cu Freddie Mercury colorat și avangardist. Noii ilustratori nu mai au aceeași autenticitate ca cei contemporani mamei, dar bănuiesc că altă alternativă nu am. Intru și mă uit direct spre fereastră. Mă apropii. Pe o creangă bătrână stă o pasăre curcubeu. Îmi aduc aminte de acest copac care, în copilărie, îmi era locul de joacă. „Viața este o joacă de copii”. Asta îmi spunea mama când cădeam de pe vreo creangă. Dar, bineînțeles, multimiliardara Erika Brooklyn nu știe cât de dură este viața pentru cei obișnuiți, cei ce au puțină dragoste pe lângă ei sau prea puțin soare în pahar. Mereu ajungeam să stau cu Roda, indiferent de situație. Pluta mea de salvare. Țin minte că atunci când nu am luat rolul pe care mi-l doream în sceneta școlii, defapt, nu luasem niciun rol, el a fost singurul care m-a ascultat. Este interesant cât de mult îți poți găsi refugiul într-o persoană. În fine, într-un robot.

Iau carnetul și ies din casă. Afară, un pitic de grădină mă salută cordial. Bag codul de la poartă și ies. În fața mea, mare, pe o pancartă purpurie, se vede un scris. „Aleea Talentului”. Ce minciună gogonată. Mai este scris și vis-a-vis de propria-mi casă. Mă gândesc să încep al meu voiaj istoric din capătul străzii, la familia Orleans. Bronx mă însoțește în această aventură, alături de alte prietene pisici ale sale. Casa Orleans are un șarm aparte. Se vede că a rămas în perfect echilibru între vintage și futurist. Casa are un etaj, ferestre dreptunghiulare care dau un efect extravagant casei și o verandă ce înconjoară întreaga casă. Doamna Orleans este florăreasă, așa că casa este îmbrățișată la fiecare colț de ghivece de flori și tufe de hortensie. Cred că aici, în trecut, era acel loc în care toți copiii se strângeau și se jucau până pe înserate. Mi-am trecut rapid în agendă afirmațiile făcute și trec mai departe.

Nu am menționat până acum, dar a noastră stradă era, defapt, o ulicioară blocată între viitor și trecut. Aici, sunt doar trei case și un magazin de gogoși condus de una dintre familii. Mai exact, familia Lauren, următoarea oprire. O casă cu adevărat modernă, cu jaluzele automate și o ușă impunătoare, care se deschide la comandă vocală. Văd, totuși, într-o parte mai retrasă a casei, o grădină modestă de morcovi, roșii și vinete. Lângă aceasta, este un șopron care adăpostește câteva greble, o sapă și niște stropitori cu modele de fluturi. Îmi dau seama că familia Lauren este de „școală veche” și încearcă, pe cât poate, să mai aibă obiceiuri ca în trecut. Mă gândesc că, înaintea erei moderne, aici, doamna Lauren avea o grădină impresionantă și se ducea în fiecare săptămână la târgul comunal, pe când domnul Lauren se ocupa de vița-de-vie și îngrijea cu mare atenție

gazonul din curtea lor. Parcă îmi aduc aminte că spunea mama, pe când aveam vreo șapte ani, că doamna Lauren i-a dat o lădiță de căpșuni că să-mi facă o tartă de căpșuni.

Bronx începe să miaune și mă trezește din a visa cu ochii. Casa mea deja o aveam trecută în cărticica „Casa familiei Brooklyn”. Casa noastră a fost documentată de firmele imobiliare acum câțiva ani. Voiau să arate întregii țări că, de fapt, casa noastră nu era un conac moștenit, ci una dintre roadele muncii mamei mele. Mă gândesc să mă duc în continuare spre sfârșitul uliței. Uitasem că până și în câmp se pot ascunde comori și bijuterii prețioase.

Un ultim pas între asfalt și pământ stă între mine și sfârșitul acestui proiect școlar. În ultimul spațiu uitat de lume și de firmele ce vor să acapareze întreg pământul, stă și așteaptă, timid, un câmp de maci.

Mă așez pe jos, pe iarbă, și admir macii. O floare așa de grațioasă și impresionantă, dar considerată „sălbatică” de oamenii de rând. O plantă rar întâlnită și neapreciată la întregul său potențial. O muză de neatins, doar de privit și criticat. Bănuiesc că ochii acestei flori sunt adesea pictați cu picături amare care șiroiesc pe frumoasele-i petale. Este acel amurg la care toată lumea se înghesuie să-l fotografieze, dar nu este niciodată apreciat pentru cum, defapt, arată.

Deschid carnetul și citesc remarcile făcute. Ridic capul și privesc plantația de rapiță, puțin mai departe de câmpul de maci. Citind, îmi dau seama că oamenii nu-și vor uita niciodată rădăcinile și vechile obiceiuri. Aici, unde-mi vorbesc macii, realizez că, poate, tehnologia, în esența sa, nu a făcut nimic mai mult decât să dezbine oamenii de propriile realități și vieți. Astfel, oamenii au uitat de lucrurile simple care-i fac fericiți și care le aduce liniște. Mă gândesc, oare lumea ar fi mai conectată și bună dacă tehnologia nu ar fi fost așa de avansată, dacă oamenii nu ar fi fost așa dependenți de aceasta? Închid carnetul și o lacrimă îmi traversează ca un pârau fața. „Uniți prin diversitate”. Ce diversitate să mai existe dacă noi adoptăm un ideal nerealist de pe internet și concepem restul lucrurilor fiind banale? Mă adun și mă întind cu tot corpul în grămada de flori.

Norii îmi fac cu mâna și eu salut cordial înapoi. Îmi imaginez că, acolo sus, mă joc alături de Bronx și alerg neconținut. În apropiere, o salcie măreață își cântă doina tragică. Mă ridic din flori și mă scarpin pe ceafă. Încep, ușor-ușor, să mă îndrept spre casă. Îmi dau seama acum că Roda m-a lăsat singur pentru a-mi da seama de anumite lucruri care, până acum, mi se păreau banale.

Totuși, dacă tehnologia nu ar fi avansat, cum ar fi fost viața pentru mine fără Roda? Mă abțin din a face afirmații nefondate, dar poate așa ar fi fost mai bine. Fără Roda, fără mijloace de transport zburătoare, fără o casă supradotată. Bronx miaună de zor pe lângă mine, de parcă și-ar da seama la ce mă gândesc.

Acum, în două mii șaptezeci, îmi dau seama ce sentimente puternice simțeam pe atunci. Nu mai știu ce notă am luat la acel proiect, dar nici nu contează. Astăzi, sunt primarul comunei Sancremo, iar lucrurile, zic eu, au luat o întorsătură majoră. Am adoptat multe planuri de anti-tehnologizare și pentru un prezent și viitor mai verde. Am ajuns, într-un final, să fiu cloșca cu ouă de aur, datorită câmpului cu maci, unde este acum o rezervație naturală de maci. Voi fi întotdeauna, în stare spirituală, acolo, acolo unde-mi vorbesc macii.